

Začínáme nový seriál
o významných športovcoch našej
obce a to o pani Olge Zibrinovej.

Článok je originál prevzatý po
súhlase pani Olgy a bez prekladu
z časopisu

„LEZECKÝ ČASOPIS“

I. časť

Olina

Portrét významnej československej horolezky a básniky Olgy Zibrinovej-Laskovej

Olga Zibrinová, ktorou jej spolužiaci oslovovali Olina, dnes bydlí vo vesnici Králiky neďaleko Banskej Bystrice s krásnym výhľadom na Velkou Fatru, Nízke Tatry a Kremnické vrchy v okolí. Díky svému temperamentu a vysportovanej, téměř ideální lezecké postavě byste jí v žádném případě její věk rozhodně nehádali. Není proto divu, že se s ní také při troše štěstí můžete i dnes potkat v jejích oblíbených Tatrách nebo ve skalním městě Hruboskalska.

Jejího nedávno zesnulého manžela Zdena¹ horolezecká veřejnost znala zejména díky jeho legendárním vystupům s Radanem Kuchařem, které byly neopakovatelným způsobem popsány v knize „Deset velkých stěn“. Dnes už ale málokdo ví, že také Olga patřila ve své době k našim nejlepším horolezkyním na písku i ve velehorách. Když se nad hromadou archivních fotografií a novinových článků rozpovídala o svých půl století starých výstupech a životě se Zdenem, ani se mi nechtělo věřit, že mám takové štěstí být takovému uprávnění přítomen.

Narodila jsem se v Turnově, jenže tatínka pak okolo roku 1938 přeložili nejprve do Hořovic, kde jsme strávili tři čtvrtě roku, a pak do Prahy. Tatínek pracoval na zemském úřadě, později na zůstatkové podstatě Země české. Maminka nebyla zaměstnaná a otec jako úředník moc nevydělával, takže moc peněz jsme neměli. Když vypukla válka, přestěhovali jsme se na vesnici Žlunice u Nového Bydžova k tatínkovu o dvacet pět let staršímu bratru, který byl farářem. Na jeho velké faře jsme přečkali válečné období. Tatínek byl celý týden v Praze, kde jsme stále měli byt, ale o víkendech jezdil za námi. V Žlunicích jsem pak chodila do obecné školy a později na kole jezdila do měšťanské školy v neďalekých Hluši-

cích. Po válce jsem začala chodit do gymnázia v Praze. Šla jsem ze třetí měšťanky do tercií. V té době jsem měla šest sourozenců a v roce 1951 se ještě narodila moje o dvacet let mladší sestra. Na vysokou jsem se nedostala, protože tatínek nebyl příliš žádoucí. Nastoupila jsem tedy do Aritmy, kde jsem dělala všecko možné – nejprve výpočtářku, pak kresličku, v konstrukci a nakonec na zkušebnách, což mě dosti bavilo. Když jsme na Kladně dělali měření spalovací komory na kychtový plyn, dost jsem se osvědčila, dostala výborný posudek a na matematicko-fyzikální fakultu se po roce přece jen dostala.

Na vysoké škole jsem se přihlásila do všech možných oddílů tělovýchovné jednoty Slavie,

protože na fakultě byly všelijaké možnosti. Chodila jsem dokonce i na džudo, ale nejvíce mne to bavilo v lyžařském oddíle, se kterým jsou spojeny i mé horolezecké začátky. V zimě roku 1953 jel totiž náš lyžařský oddíl společně s horolezci na Slezský dům do Vysokých Tater. Kurz vedl Voloďa Suchý, který rozhodl, že všichni, tedy i lyžaři, půjdou nejprve na horolezecký výstup. První den jsme tedy vyrazili na Východní Vysokou, kde jsme se učili jistit a chodit na mačkách. Moc se mi to zalíbilo a já se rozhodla, že už budu chodit na túry jen s horolezci. Koncem týdne jsem pak vylezla Krčmarův žlab na Gerlach, což je už vážnější věc. A to jsem byla poprvé v Tatrách!

